

Arrest

nr. 99 077 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CASSIERS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, H.(...) A.(...) A.(...) a.(...)-W.(...), een etnische Arabier, geboren in Bagdad op 11 oktober 1985. U hebt de Iraakse nationaliteit. U bent een sjiitisch moslim. U bent in 2008 getrouwd met B.(...) A.(...) J.(...). Jullie hebben geen kinderen. Samen met uw vrouw woonde u bij uw ouders, uw broer en één van uw zussen in de wijk Al-Jamiaa in Bagdad. Uw andere zus woont in de Verenigde Staten.

In 2003 begon u te werken de winkel van een vriend waar zilveren accessoires verkocht werden. De winkel was gevestigd in Camp Liberty in Camp Victory, de militaire basis op de vroegere luchthaven van Bagdad. Daar werkte u tot 2006.

In 2006 verliet u met uw familie Bagdad omwille van het sektarisch geweld. U stopte met uw werk in de zilverwinkel. Na twee jaar buiten Bagdad te hebben gewoond, keerde u met uw familie terug naar jullie huis in de wijk Al-Jamiaa. U hervatte uw werk in de zilverwinkel in de militaire basis.

Op 6 september 2011 keerde u rond half acht of acht uur 's avonds terug van uw werk naar huis. Onderweg stopte u om inkopen te doen. Toen u terug naar uw auto wilde gaan, werd u ontvoerd door vier personen in een Nissan. Ze duwden u in hun auto en blinddoekten u. Ze namen u mee naar een huis. Ze hebben u geslagen. Ze beschuldigden u ervan samen te werken met de Amerikanen en zeiden u te zullen vermoorden. Na drie dagen kwam de leider van deze personen, die zij A.(...), noemden. Hij zei dat u in leven kon blijven als u hen hielp. U moest informatie verzamelen over de mensen die ook in de militaire basis werkten en deze informatie aan hen doorgeven. U ging akkoord. Hierna hebben uw ontvoerders u vrijgelaten in de buurt van uw huis.

Thuisgekomen vertelde u onmiddellijk alles aan uw familie. Jullie besloten dezelfde dag nog het huis te verlaten en trokken naar uw grootmoeder in de wijk Al-Jadida in Bagdad. U voelde zich echter nergens veilig en verliet het huis van uw grootmoeder. Sindsdien verbleef u met uw familie bij verschillende familieleden in en buiten Bagdad.

Deze problemen zetten u ertoe aan uw land te verlaten. U bent op 13 december 2011 uit Irak naar België vertrokken. Hier kwam u aan op 21 december 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door uw ontvoerders bij een terugkeer naar Irak. Eind januari 2012 werd u vrouw eveneens door uw ontvoerders bedreigd. Ze vroegen waar u was. Toen uw vrouw zei dat zij dat niet wist, zeiden de belagers haar dat zij van u moest scheiden, anders zou zij of iemand van haar familie vermoord worden. Uw vrouw heeft de scheiding aangevraagd.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 15 mei 2011, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 29 oktober 1997, uw kaart van woonst, afgegeven op 15 mei 2011, 8 attesten van de politie, waarvan twee afgegeven op 6 september 2011, één op 7 september 2011, twee op 8 september 2011, één op 11 september 2011, één op 12 september 2011 en één op 13 september 2011, twee documenten in verband met uw echtscheiding, één zonder datum en het andere afgegeven op 8 februari 2012, uw huwelijksakte, afgegeven op 11 augustus 2009, een eigendomsattest, afgegeven op 29 maart 2011 en 12 foto's, zonder afgiftedatum.

Op 25 april 2012 werd een eerste beslissing genomen door het CGVS. Het betrof een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. In het verzoekschrift legde uw advocaat een nieuw stuk neer, namelijk een e-mailcorrespondentie met een werknemer van AAFES. Hierop werd de eerste beslissing van het CGVS ingetrokken met het oog op nader onderzoek van het nieuwe bewijsstuk.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet opnieuw worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat u omwille van werkzaamheden in het militaire kamp ontvoerd en met de dood bedreigd zou worden.

U legt ter ondersteuning van de aangebrachte ontvoering een aantal politiedocumenten neer. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. De bewijskracht van de neergelegde politiedocumenten wordt aangetast door verschillende vaststellingen naar de inhoud en de vorm. Zo blijkt uit verschillende documenten dat uw broer, H.(...) A.(...) A.(...), klacht zou zijn gaan indienen naar aanleiding van uw ontvoering en dat hij een "getuigenverklaring" aflegde. Vreemd genoeg wordt nergens gewag gemaakt van de manier waarop uw ontvoering uw broer ter ore was gekomen. Het is weinig waarschijnlijk dat de Iraakse politie hierover geen vragen zou gesteld en genoteerd hebben of dat uw broer dit niet spontaan zou vertellen. Bovendien wordt in één van de documenten de heer A.(...) A.(...) D.(...), geboren op 1 juni 1944, en woonachtig in de Jamiaa-wijk 635 straat 48 nummer 18, als getuige genoemd. Uit uw verklaring blijkt echter dat er maar één getuige was van uw ontvoering, en dat was één van de mensen in de winkels nabij de plaats waar u ontvoerd zou zijn (CGVS p.16). Het in het document genoemde adres komt echter overeen met uw eigen woonadres in de Jamiaa-wijk (CGVS p. 11). Gezien het adres, de leeftijd en de naam (uw vader noemt Ali en in Irak is de volledige naam samengesteld uit de voornaam, de naam van de vader en de naam van de grootvader), is de genoemde getuige vermoedelijk uw vader. Er moet opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen over uw

ontvoering kan afgeleid worden dat er, naast de persoon in de winkel een andere getuige was van dit incident, laat staan dat het uw vader was (CGVS p. 15-18). Het is bovendien opmerkelijk dat in deze getuigenverklaring niet vermeld wordt welke band de getuige met het slachtoffer zou hebben gehad. In de tweede getuigenverklaring is er sprake van ene M.(...) K.(...) A.(...), eveneens woonachtig in uw straat maar met huisnummer 20. Ook van deze persoon wordt noch vermeld welke band hij met het slachtoffer zou hebben gehad noch blijkt uit de getuigenverklaring op welke wijze deze persoon getuige zou zijn geweest. Het is hoogst opmerkelijk dat uit geen enkel van deze getuigenverklaringen valt af te leiden of en hoe de getuigen de feiten hebben vernomen of waargenomen. Van een officiële getuigenverklaring mag worden verwacht dat eruit blijkt in welke hoedanigheid de persoon op de plaats van het delict was en wat de rechtstreekse waarnemingen van deze persoon waren. Het feit dat er drie getuigenverklaringen zijn, van uw broer, van uw vader en van een buurman die vermoedelijk ook een familielid is, terwijl er volgens u maar één getuige was ondermijnt de bewijskracht van de door u neergelegde documenten. Bovendien blijkt uit geen van de getuigenverklaringen dat ze afkomstig zou zijn van de persoon die uw broer zou hebben gewaarschuwd en die de enige directe getuige zou zijn geweest, wat opnieuw weinig plausibel is. Er zijn dan ook ernstige twijfels betreffende de authenticiteit van deze politiedocumenten die op een onrealistische en onprofessionele wijze telkens het zelfde stereotype tekstje herhalen en op geen enkel moment een getuigenis uit de eerste hand schijnen te bevatten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet bovendien worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van uw verdere verklaringen.

U verklaart dat u na uw terugkeer in de Jamiaa-wijk in 2008 uw werk in de zilverwinkel op Camp Liberty hervatte. U zou daar gewerkt hebben tot 6 september 2011, de dag die u aanduidt als de dag van uw ontvoering (CGVS p. 10, p. 15-16). Ter staving van de bewering dat u in 2008 uw werk in Camp Liberty hervatte, legt uw advocaat in zijn verzoekschrift een e-mailcorrespondentie met Lisa Davis, één van de werknemers van AAFES, het bedrijf waarvoor u gewerkt heeft neer (zie stuk 4 van het verzoekschrift dd. 22 mei 2012). In haar correspondentie met uw advocaat, verklaart deze werknemer dat u in 2008 naar Camp Liberty terugkeerde. Ook het CGVS heeft contact genomen met Lisa Davis, de door u ingeroepen getuige (zie blauwe map, stuk 3). Wanneer haar gevraagd wordt tot wanneer u in Camp Liberty werkte, verwijst zij naar een bijlage, die heel de correspondentie tussen haarzelf en uw advocaat bevat (zie blauwe map, stuk 3). Deze correspondentie bevat onder meer een attest dat als bijlage naar uw advocaat gestuurd zou zijn (zie blauwe map, stuk 3, blad 6). In dit attest verduidelijkt zij dat u in Camp Liberty werkte tot de sluiting van de bazaar in 2011. Uit de correspondentie van het CGVS met Lisa Davis, blijkt verder dat er ook in oktober 2011 nog producten verkocht werden en dat de sluiting van de bazaar voorzien was voor 1 november 2011. Hieruit volgt dat u tot eind oktober of tot 1 november 2011 in de bazaar werkte. Dit is strijdig met uw bewering tijdens het, aan deze e-mailcorrespondentie voorafgaande, gehoor op het CGVS, dat u op 6 september 2011, dus bijna twee maand voor de sluiting van de bazaar, stopte met werken omdat u ontvoerd was. Dat het hier niet gaat om een vergissing inzake de sluitingsdatum van de bazaar en dat u wel degelijk bedoelde dat de winkels in Camp Liberty nog geopend waren na uw beweerde ontvoering van 6 september 2011, blijkt uit het feit dat u zegt dat uw collega A.(...) u nadien nog in uw buurt kwam zoeken om te vragen waarom u niet meer kwam werken (CGVS p. 19). Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid ondergraven van uw bewering dat u reeds op 6 september 2011 gestopt zou zijn met uw werk in Camp Liberty en dat u ontvoerd werd. Mocht u werkelijk ontvoerd zijn geweest en ten gevolge van deze ontvoering niet meer gaan werken zijn, mag logischerwijze worden verwacht dat uit de informatie van uw werkgever zou zijn gebleken dat u slechts tot 6 september had gewerkt en dat u niet tot aan de sluiting in de bazaar had gewerkt.

U verklaart verder dat uw collega bij uw burens in de wijk naar u geïnformeerd had, toen u niet meer op uw werk kwam (CGVS p. 19). Het is echter weinig plausibel dat, als deze persoon de moeite zou nemen om tot in uw wijk te komen, hij niet bij uw ouders zou informeren naar uw welzijn. Gevraagd waarom hij dat niet gedaan zou hebben, verklaart u dat u het niet weet. U voegt eraan toen dat uw collega misschien bang was (CGVS p. 19). Er zijn echter geen redenen waarom uw collega bang zou zijn voor uw ouders. U verklaart verder dat uw collega's sindsdien geen contact meer hadden gezocht (CGVS p. 19). Deze opmerking komt niet ernstig over gezien u vlak ervoor verklaard heeft dat u de dag na uw vrijlating uw gsm hebt uitgezet en niet meer terug aangezet hebt (CGVS p. 19). In elk geval zou men mogen verwachten dat u zelf uw werkgever zou inlichten over de gebeurtenissen indien u te weten kwam dat men zich zorgen maakte over u, temeer daar de werkgever een oude vriend van u was (CGVS, p. 6-7).

Wat betreft de verhuis naar uw grootmoeder na uw ontvoering is er ook een incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw familie de dag na uw vrijlating verhuisd zouden zijn (gehoor DVZ vraag 5), terwijl u op het CGVS beweert dezelfde dag nog naar het huis van uw grootmoeder te zijn verhuisd (CGVS p. 18). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat uw vader de dag nadien wel naar huis teruggekeerd was om spullen op

te halen (CGVS p. 19). Met dit antwoord kan u de aangehaalde tegenstrijdigheid echter niet op afdoende wijze uitklaren.

Omwille van bovenstaande redenen kan aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht en kunnen deze dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Gezien geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde ontvoering, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde bedreiging van uw echtgenote, aangezien u beweert dat zij door uw ontvoerders bedreigd werd (CGVS p. 3). Ook dit ingeroepen vervolgingsfeit kan wegens geloofwaardigheidsproblemen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u in het verleden in de, inmiddels gesloten, bazaar van Victory Base Complex heeft gewerkt volstaat op zich niet om, bij terugkeer naar Irak, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen. Het vormt evenmin een zwaarwegende grond om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van de definitie van de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is toegevoegd aan het administratieve dossier.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs en uw kaart van woonst ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke hier niet worden betwijfeld. De documenten in verband met uw echtscheiding ondersteunen weliswaar uw verklaring dat uw echtgenote deze procedure in gang zou hebben gezet, maar zeggen niets over de reden daarvoor, noch over uw bewering dat uw echtgenote hiertoe zou gedwongen zijn door uw belagers. De foto's ondersteunen uw verklaringen over uw werk, dewelke evenmin betwist worden in deze. De kopie van de eigendomsakte ondersteunt uw verklaring dat u in het bezit bent van een stuk grond, wat evenmin ter discussie staat in deze.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan de door hem neergelegde stukken. De door verzoeker neergelegde ‘attesten van de politie’ zijn in werkelijkheid documenten die door de Iraakse politie werden opgesteld naar aanleiding van de aangifte van de ontvoering van verzoeker door zijn vader, zijn broer en de uitbater van de winkel waar verzoeker werd ontvoerd. In Irak wordt ook het aangeven van een ontvoering aan de politie door vele Iraakezen beschouwd als een risico, vandaar dat zij beslisten met zijn drieën naar het politiekantoor te gaan om de ontvoering van verzoeker aan te geven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan deze politiedocumenten en struikelt vooreerst over het gehanteerde begrip ‘getuigenverklaring’ omdat verzoeker verklaarde dat enkel de winkelier getuige was van de ontvoering. Verzoeker wijst erop dat het begrip ‘getuigenverklaring’ niet al te strikt mag geïnterpreteerd worden in Iraakse documenten. Uiteraard was de broer van verzoeker geen getuige van de ontvoering, aangezien dit geschiedde van het werk naar huis. De broer van verzoeker heeft echter wel aangifte van de ontvoering gedaan, in aanwezigheid van de enige getuige, de winkelier. Vandaar dat de Iraakse politie wellicht ook de broer van verzoeker heeft omschreven als getuige. Bovendien wordt de enge definitie van getuige, met name dat iemand die de feiten daadwerkelijk heeft gezien, enkel gehanteerd in het Nederlands. In andere talen wordt het begrip niet zo strikt omschreven zoals in het Nederlands. In het Engels wordt ook een verklaring van een gebeurtenis omschreven als een getuigenis, waarbij persoonlijke kennis volstaat, zonder dat een effectieve ooggetuigenis wordt vereist. In het Frans dekt de term ook een ruimere lading dan de loutere term ooggetuigenis en kan een getuige ook iemand zijn die een verklaring aflegt over hetgeen hij gehoord heeft of waarvan hij kennis had. Ook in Irak kan men als getuige worden aangemerkt zonder dat men het feit daadwerkelijk moet gezien hebben. Hierdoor werd de broer van verzoeker, die de ontvoering niet gezien had, maar wel bij de politie een verklaring over zijn kennis aflegde, aangeduid als getuige. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hield te weinig rekening met de nuanceverschillen die er quasi altijd zijn wanneer men een bepaalde term van de ene naar de andere taal omzet. Bovendien is het bewijs van de vrees voor vervolging vrij, in het bijzonder met betrekking tot de oorsprong en de vorm van de documenten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon volgens verzoeker de politiedocumenten dus niet weren omdat sommige afkomstig zijn van ouders en andere als kopie worden voorgelegd, omstandigheden die op zichzelf de geloofwaardigheid niet aantasten.

In een tweede middel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat verzoeker nog in Camp Liberty werkte tot de sluiting van de winkel in november 2011. Uit de bijkomende informatie die mevrouw Lisa Davis aan de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf blijkt dat de winkel waar verzoeker werkzaam was sloot rond eind oktober of begin november. Voor het overige gaf zij aan dat ze slechts schattingen kon geven, maar geen exacte data. Op de vraag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wanneer verzoeker exact ophield met werken heeft mevrouw Lisa Davis nooit een antwoord kunnen geven. Niettemin meent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit deze correspondentie te kunnen afleiden dat verzoeker in Camp Liberty werkte tot de sluiting van de bazaar in 2011 eind oktober of begin november. Hierdoor komt hij tot de vaststelling dat het asielrelaas van verzoeker niet met de werkelijkheid strookt, gezien verzoeker stelt reeds op 6 september 2011 te zijn gestopt met werken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen leest echter zaken in de correspondentie die er helemaal niet staan. Zo heeft mevrouw Lisa Davis nooit verklaard dat verzoeker in de winkel op Camp Liberty is blijven werken tot aan de sluiting. Het enige dat zij verklaard heeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dat verzoeker in 2008 terug in de winkel kwam werken en dat de winkel zelf sloot eind oktober of begin november 2011. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht zijn standpunt te staven door te verwijzen naar het attest dat door mevrouw Lisa Davis al veel eerder was overgemaakt. Nochtans verduidelijkt mevrouw Lisa Davis ook in dit attest niets over de exacte datum waarop verzoeker ophield met werken. Mevrouw Lisa Davis kon echter geen antwoord geven op de vraag wanneer verzoeker ophield met werken en stelde slechts dat de winkel vermoedelijk rond 1 november 2011 gesloten werd. Uit deze antwoorden kan geenszins afgeleid worden wanneer verzoeker stopte met werken, maar slechts wanneer de winkel zelf werd gesloten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook niet teruggrijpen naar een attest dat veel eerder werd afgeleverd om daaruit antwoorden af te leiden die mevrouw Lisa Davis niet kon geven. Het is ook niet omdat er nog goederen werden verkocht in de winkel dat verzoeker daar nog moet gewerkt hebben. Er was immers nog A., die wel tot de sluiting van de winkel is blijven werken. Het feit dat de winkel in oktober 2011 nog werd uitgebaat sluit dus allermindst de afwezigheid van verzoeker sinds september 2011 uit. De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een foutieve en selectieve interpretatie van de meegedeelde informatie.

In een derde middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zoals blijkt uit het eerste en tweede middel heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de stukken uit het administratieve dossier, waarop de twee voornaamste motieven voor de bestreden beslissing steunen, op een foutieve en onzorgvuldige wijze gelezen, geïnterpreteerd en toegepast.

In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst in de bestreden beslissing nog naar de inconsistentie over het tijdstip wanneer verzoeker en zijn familie zijn gevlucht naar de grootmoeder van verzoeker. Verzoeker wees als antwoord hierop op het feit dat zijn vader nog terugkeerde naar de gezinswoning om een aantal spullen te gaan halen. Toch achtte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit voldoende om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen. Nochtans zorgt het feit dat een omstandigheid tijdens het ene verhoor vermeld wordt en tijdens het andere verhoor niet, niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid en niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt dan ook de motiveringsplicht door slechts te stellen dat het antwoord de aangehaalde tegenstrijdigheden niet op afdoende wijze kan uitklaren. De feitelijke en juridische overwegingen die aan de motivering ten grondslag liggen ontbreken.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een identiteitsbewijs, de briefwisseling tussen de raadsman van verzoeker en mevrouw Lisa Davis, een attest van AAFES in verband met de tewerkstelling van verzoeker en de briefwisseling tussen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en mevrouw Lisa Davis.

2.3. De Raad stelt vast dat het asielrelaas van verzoeker gesteund is op zijn vermeende ontvoering op 6 september 2011 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15-16). De Raad kan echter geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker en meer specifiek aan deze ontvoering. Uit de eenvoudige lezing van de neergelegde briefwisseling van enerzijds de raadsman van verzoeker en anderzijds de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met mevrouw Lisa Davis, 'Senior Contract Specialist' bij de dienst 'Army & Air Force Exchange Service' (AAFES) van het Amerikaanse ministerie van defensie, stelt de Raad vast dat verzoeker werkzaam was in een bazaar op Camp Liberty. Hoewel mevrouw Davis stelt slechts schattingen, maar geen exacte data te kunnen geven, blijkt uit de briefwisseling weldegelijk

dat de laatste maand van verkoop in de bazaar oktober 2011 was. De vermoedelijke sluitingsdatum was 1 november. In het attest van AAFES leest de Raad het volgende: *"This is to verify that subject individual did work for Strategy Construction and Logistics, who contracted with us to provide a Iraqi Bazaar at Camp Liberty from 2003-2006 and again from 2008 until closed in 2011"*. Uit de samenlezing van deze verklaringen stelt de Raad vast dat verzoeker werkzaam was in deze bazaar van 2003 tot 2006 en van 2008 tot de sluiting ervan eind oktober of begin november 2011. Ook uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de sluiting van de bazaar min of meer samenviel met de terugtrekking van de Amerikanen uit Irak (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat verzoeker ontvoerd werd op 6 september 2011 en daarna niet meer ging werken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit het attest geenszins valt af te leiden wanneer verzoeker ophield met werken, maar enkel wanneer de winkel zelf sloot, merkt de Raad op dat het attest weldegelijk betrekking heeft op de werkzaamheid van verzoeker in de bazaar. Verzoeker werkte immers niet in de bazaar in de periode van 2006 tot 2008, maar uit zijn verklaringen blijkt dat de bazaar wel doorlopend geopend was van 2003 tot de terugtrekking van de Amerikanen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker zelf diende door omstandigheden te emigreren, maar uit zijn verklaringen blijkt geenszins dat de winkel zelf sloot tussen 2006 en 2008 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Indien het attest slechts betrekking zou hebben op de opening van de winkel zelf, zou de periode tussen 2006 en 2008 bijgevolg niet vermeld worden. De Raad stelt dan ook vast dat de informatie in het attest afgeleverd door mevrouw Lisa Davis betrekking heeft op de werkzaamheden van verzoeker in de bazaar en niet op de periodes dat de bazaar zelf geopend was. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niet kan teruggerepen worden naar dit attest omdat dit eerder werd afgeleverd, dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid van volheid van rechtsmacht uitoefent. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De Raad stelt vast dat het attest en de briefwisseling allen betrekking hebben op de werkzaamheden van verzoeker in Camp Liberty en allen afkomstig zijn van dezelfde persoon, met name mevrouw Lisa Davis. Bijgevolg is het irrelevant dat dit attest eerder werd afgeleverd dan de briefwisseling tussen mevrouw Lisa Davis en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad oordeelt immers op basis van alle informatie die wordt opgenomen in het administratieve dossier.

Bovendien is het niet aannemelijk dat de informatie afkomstig van mevrouw Davis geen melding zou maken van de ontvoering van verzoeker indien deze werkelijk plaatsvond. In tegenstelling, leest de Raad in het attest: *"He was a good worker and left with a positive record"*. Ook in de briefwisseling tussen de raadsman van verzoeker en mevrouw Davis wordt dit bevestigd: *"He was a good worker"*. Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij na zijn vrijlating niet meer terugkeerde naar de bazaar, maar onmiddellijk onderdook bij zijn grootmoeder (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 18). Bovendien heeft verzoeker sindsdien geen contact met zijn werkgever gehad, hoewel het redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij hem op de hoogte zou brengen aangezien verzoeker verklaart dat zijn werkgever een oude vriend van hem was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Het is in het licht van de verklaringen van verzoeker dat hij onverwacht vertrok en geen contact meer had met zijn werkgever (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6-7, 15 en 18), dan ook niet aannemelijk dat dit nergens vermeld wordt in de informatie afgeleverd door mevrouw Davis en dat er zelfs gesteld wordt dat hij een goede werker was en met een positieve balans vertrok.

2.4. Verzoekers identiteit wordt *in casu* niet betwist. Het door verzoeker neergelegde identiteitsbewijs is bijgevolg niet dienstig.

Wat betreft de in onderhavig verzoekschrift uitvoerig besproken interpretatie van de door verzoeker bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde politiedocumenten, stelt de Raad dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non*. Zoals hoger werd vastgesteld is het niet geloofwaardig dat verzoeker op 6 september 2011 ontvoerd werd. De door verzoeker neergelegde documenten omtrent deze ontvoering hebben dan ook geen enkele bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Iraakse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Irak. De waarde van Iraakse documenten is hoe dan ook relatief.

2.5. Verzoeker toont, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad, aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 16 juli 2012) blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch ook dat dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit voormelde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF